

Oikeustapauskokoelma

Asia C-185/14

EasyPay AD

ja

Finance Engineering AD

vastaan

Ministerski savet na Republika Bulgaria

ja

Natsionalen osiguritelnen institut

(Varhoven administrativen sadin esittämä ennakkoratkaisupyyntö)

Ennakkoratkaisupyyntö — Postisiirtopalvelut — Direktiivi 97/67/EY — Soveltamisala — Kansallinen säännöstö, jossa annetaan yksinoikeus postisiirtopalvelujen tarjoamiselle — Valtiontuki — Taloudellinen toiminta — Yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvät palvelut

Tiivistelmä – Unionin tuomioistuimen tuomio (toinen jaosto) 22.10.2015

1. *Palvelujen tarjoamisen vapaus — Postipalvelut — Direktiivi 97/67 — Soveltamisala — Postisiirtopalvelut eivät kuulu direktiivin soveltamisalaan*

(Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 97/67)

2. *Kilpailu — Unionin säännöt — Yritys — Käsite — Postielin, jonka tehtävänä on eläkkeiden maksu, ei kuulu yrityksen käsitteen soveltamisalaan — Edellytys — Toiminto, joka liittyy erottamattomasti eläkejärjestelmän toimintaan — Kansallisen tuomioistuimen arviointi asiasta*

(SEUT 107 artiklan 1 kohta)

3. *Valtiontuki — Käsite — Toimenpiteet, joiden tarkoituksena on korvata yrityksen hoitamien julkisen palvelun tehtävien kustannukset, eivät ole valtiontukea — Tuomiossa Altmark vahvistetut edellytykset — Kansallisen tuomioistuimen arviointi asiasta*

(SEUT 107 artiklan 1 kohta)

4. *Valtiontuki — Kielto — Poikkeukset — Julkisen palvelun tehtävistä aiheutuneiden kustannusten korvaaminen — Päätöksen 2012/21 soveltaminen ennen mainitun päätöksen voimaantuloa käyttöön otettuihin tukiohjelmiin — Ulottuvuus*

(SEUT 106 artiklan 2 kohta; komission päätös 2005/842 ja komission päätöksen 2012/21 2 artiklan 2 kohta sekä 10, 11 ja 12 artikla)

1. Yhteisön postipalvelujen sisämarkkinoiden kehittämistä ja palvelun laadun parantamista koskevista yhteisistä säännöistä annettua direktiiviä 97/67, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2008/6, on tulkittava siten, että postisiirtopalvelu, jota käyttäen lähettäjä lähettää rahasummia vastaanottajalle postin yleispalvelusta vastaavan toimijan välityksellä, ei kuulu kyseisen direktiivin soveltamisalaan.

Direktiivin 97/67 2 artiklan 1 alakohdassa luetellaan tyhjentävästi palvelut, jotka kuuluvat tässä direktiivissä tarkoitettun postipalvelun käsitteeseen, ja kyseisen artiklan 6 alakohdassa kuvaillaan yksityiskohtaisesti, mitä mainitussa direktiivissä tarkoitetaan ”postilähetyksellä”. Rahoituspalveluja, niitäkään, joita postipalvelujen tarjoajat mahdollisesti tarjoavat postipalvelujen ohella, ei kuitenkaan mainita direktiivin 97/67 2 artiklassa eikä missään muussakaan direktiivin säännöksessä.

(ks. 29, 30 ja 33 kohta sekä tuomiolauselman 1 kohta)

2. Unionin oikeuden kilpailusääntöjä sovellettaessa yrityksen käsitteellä tarkoitetaan yhtäältä jokaista yksikköä, joka harjoittaa taloudellista toimintaa, riippumatta sen oikeudellisesta muodosta ja rahoitustavasta. Toisaalta taloudellista toimintaa on kaikki toiminta, jossa tavaroita tai palveluja tarjotaan tietyillä markkinoilla.

Sitä vastoin sellaisten elinten, jotka hallinnoivat sosiaaliturva-alan julkista palvelua ja täyttävät luonteeltaan yksinomaan sosiaalisen tehtävän, toiminta ei ole taloudellista toimintaa. Tämä toiminta perustuu solidaarisuusperiaatteeseen, eikä sillä tavoitella voittoa. Maksetut etuudet ovat lakisääteisiä etuuksia, eivätkä ne riipu maksujen määrästä.

Sen määrittämiseksi, onko postielimen toiminta, joka muodostuu eläkkeiden maksamisen varmistamisesta, SEUT 107 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan kuuluvaa taloudellista toimintaa, kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on varmistaa, kuuluuko mainittu toiminta sosiaaliturvan julkisen tehtävän alaan. Tässä yhteydessä tämän toiminnan on luonteeltaan, tavoitteeltaan sekä siihen sovellettavilta säännöiltään liittyvä erottamattomasti kansalliseen eläkejärjestelmään, jotta sitä ei luokitella taloudelliseksi toiminnaksi. Tältä osin se, että postielin toimii yksinomaan varmistaa eläkkeiden maksun, ja se, että näiden eläkkeiden maksu voidaan suorittaa pankkien toimipisteiden välityksellä, joten postisiirrot eivät ole ainoa eläkkeiden maksamistapa, on viite siitä, että voidaan katsoa, että postisiirtotoiminta, jolla maksetaan eläkkeet, voidaan erottaa kansallisesta eläkejärjestelmästä.

(ks. 37–43 kohta)

3. SEUT 107 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että jos eläkkeiden maksamisen mahdollistava postisiirtotoiminta on taloudellista toimintaa, tämän määräyksen soveltamisalaan ei kuitenkaan kuulu se, että jäsenvaltio myöntää yksinoikeuden eläkemaksujen suorittamiseen postisiirtona kansalliselle postialan toimijalle, kun tämä palvelu on yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvä palvelu, josta maksettava korvaus on vastike tämän yrityksen julkisen palvelun velvoitteen täyttämiseksi tarjoamista palveluista.

(ks. 56 kohta ja tuomiolauselman 2 kohta)

4. Valtiontukien alalla Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 106 artiklan 2 kohdan määräysten soveltamisesta tietyille yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja tuottaville yrityksille korvauksena julkisista palveluista myönnettävään valtiontukeen annetun päätöksen 2012/21 11 ja 12 artiklasta ilmenee, että kyseisellä päätöksellä kumotaan päätös 2005/842 ja että se on tullut voimaan 31.1.2012. Päätöksen 2012/21 10 artiklassa säädetään, että ennen tämän päätöksen voimaantuloa käyttöön otetut tukiohjelmat, jotka soveltuivat sisämarkkinoille ja oli vapautettu ilmoitusvaatimuksesta, katsotaan edelleen sisämarkkinoille soveltuviksi ja ilmoitusvaatimuksesta

vapautetuiksi kahden vuoden ajan eli 31.1.2014 asti. Tästä päivästä lukien valtiontukiohjelman on noudatettava päätöksen 2012/21 mukaisia edellytyksiä, jotta se voidaan vapauttaa ilmoitusvelvollisuudesta.

Lisäksi päätöksen 2012/21 2 artiklan 2 kohdassa säädetään, että jos yrityksen yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamista koskevan toimeksiannon kesto ylittää 10 vuotta, tätä päätöstä sovelletaan vain, jos palvelun tarjoaja on joutunut tekemään suuria investointeja voidakseen hoitaa yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palveluvelvoitteensa; tämän arvioiminen on kansallisen tuomioistuimen tehtävä.

(ks. 53–55 kohta)